

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1248. Usque Ad Annum 1276

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1765

VD18 90118243

§.4. Horum moliminum incitamenta.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66255](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66255)

terat modicas militum sacrorum reliquias, nimirum equites trecentos ac bis mille pedites. Vide, quo reciderit res per historicos ac poëtas tantis elata præconiis! Mirissimum sane, ejus conservandæ aut instaurandæ propolitem ducentos annos durasse.

§. IV.

Horum moliminum incitamenta.

Sed nempe summi Pontifices ac illi, qui eorum jussu sacræ militiæ classicum canebant, non cessabant Ordini Nobilium & populis eam proponere velut causam Dei, optimamque salutis in tuto collocandæ viam. Oportet, inquebant, vindicare ignominiam Christo impositam, & terram, quæ hæreditas ejus est, quam proprii cruoris pretio acquisitam populo promisit suo, e manibus ethnicorum eripere. Suam pro vobis vitam posuit: nonne par est, ut vestram pro eo detis? Potestisne quieti vestris in domibus hærrere, dum hostes ejus sanctissimum nomen linguis scelestis violant; ejus templum & loca, quæ præsentia honoravit sua, per abominandum Mahometis cultum profanant, insultantque Christianis, qui non audeant ipsos inde depellere? Quid respondebitis Deo in die judicii, quando gloriam suam deliciis privatisque

com-

commodis vestris posthabitam, & tam facilem expiandi noxas, & martyrii coronam obtinendi modum despiciatui ductum vobis exprobrabit? En ea, quæ summi Pontifices in epistolis suis, & sacri Oratores in suggestibus verbis ad motum appositissimis efferebant.

Hodie, dum hanc ad materiam sanguis non exæstuat, & tranquillis eam mentibus consideramus, his in sermonibus nec soliditatem, nec accuratam ratiocinationem invenimus. Ulciscenda Christi injuria dicebatur. Sed id, quod eum vere offendit, læditque, multo magis est vita corrupta pravorum Christianorum, quales erant plerique cruce signati, quam profanatio rerum sensu carentium, sacrarum illi domuum, locorumque nobis in memoriam revocantium ea, quæ pro nobis pertulit. Quantacunque veneratio his sanctis locis debeatur, ejus religio his affixa non est: ut ipse declaravit, cum diceret, venisse tempus adorandi Deum non in Samaria, nec Hierosolymæ, sed ubique in spiritu ac veritate. Nempe ab hac adhæsione ad locum certum ac templum e materia factum Judæos avocaturus Hierosolymam everti voluit, nec permisit unquam, ut templum reædificaretur.

Dictum ambiguum est Palæstinam vocare hæreditatem Domini, & terram populo

Joan. 4. v. 21

pulo ejus promissam. Enunciationes istæ in sensu proprio & litterario foli legi veteri conveniebant, nec novæ applicari possunt præterquam in sensu figurato. Hæreditas, quam Christus suo sibi sanguine acquisivit, est ejus Ecclesia cunctis ex gentibus collecta: & terra, quam huic spondit, est patria cœlestis. Debemus esse parati ad ponendam pro eo vitam: sed hoc est sufferre omnia vexationum ac tormentorum genera, mortemque ipsam potius, quam ab eo desciscere, & gratiam ejus perdere. Haud jussit nos exponere vitam invadendo ethnicos armata manu: atque si martyres nuncupare licet illos, qui cum ethnicis pugnantes ceciderunt, id de bello solius religionis causa suscepto est intelligendum. Ab eo tempore, quo Musulmani Palæstina potiti sunt, quingenti & plures anni abierant usque ad primam expeditionem sacram: nec video, religioni Christianæ generatim id gravi damno fuisse, aut eam postea floruisse pulchrius. Demum, quæ principibus viris bellum sacrum non ineuntibus objecta sunt, cadebant etiam in antecessores eorum, atque in reliquos Principes religionis studiosissimos.

Alteræ expeditio sacra ducibus Rege Ludovico Juniore ac Conrado Germaniæ Rege talem eventum habuit, ut S. Bernardus, qui eam populis suaserat, de vi-

Hist. Eccles. Tom. XXI.

Y tupe-

Hist. lib. 69.
§. 28. 29.

Hist. lib. 65.
§. 45.

tuperiis sibi per eandem accitis purgare se cogeret. Exercitus Regis Conradi sine prælio in Anatolia Græcorum proditione periit. An vero satis admirari possumus hujus Principis simplicitatem Imperatori Manuelli fidentis post experientiam expeditionis primæ, quam avus ejus Alexius inanem reddere tentaverat? Hanc inter & illam nondum intercesserant anni quinquaginta, eædemque diffidentiae rationes aderant: Græci Latinos ad suum Imperium aspirare semper putabant: & illud, quod post annos quinquaginta in quarta expeditione factum est, illorum suspiciones nimium comprobavit.

§. V.

Incommoda ex Constantinopolis expugnatione.

Villeh. n. 17. Loquor de illa, quam Galli per Venetos ad invadendam primum Zaram in Dalmatia sitam, dein Constantinopolim, ut juvenem Imperatorem Alexium in ipsius sedem restituerent, abrepti, sub obtentu puniendæ perfidiæ a Murzufla hunc in Principem commissæ tandem effectam dederunt: hanc enim rationem eis proponebant Episcopi comites sui affirmando, talium authores cædium nullum habere jus possidendi regna. Et Principes
cruce